

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej i drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, w razie jej wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2020 r. – PT Ciliandra Perkasa/Komisja

(Sprawa T-138/20)

(2020/C 129/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Ciliandra Perkasa (Dżakarta Zachodnia, Indonezja) (przedstawiciele: F. Graafsma, J. Cornelis i E. Rogiest, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2092 z dnia 28 listopada 2019 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesła pochodzącego z Indonezji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) przy ustalaniu podcięcia cenowego poprzez brak zbadania wszystkich odpowiednich dowodów i brak określenia podcięcia cenowego dla całego produktu.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła także art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego poprzez oparcie swojej analizy związku przyczynowego na błędnym ustaleniu podcięcia cenowego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez ustalenie, że, po pierwsze, płatności ze strony Funduszu na rzecz Plantacji Palm Olejowych (zwanego dalej „OPPF”) mają być kwalifikowane jako dotacje, a nie jako płatności na zakup biodiesła, a po drugie, że płatności OPPF przynoszą korzyść producentom biodiesła, ponieważ Komisja i) oparła się na oczywiście błędnym scenariuszu alternatywnym oraz ii) nie ustaliła, że korzyść, o ile taka wystąpiła, przeszła na przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami biodiesła.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 7 rozporządzenia podstawowego przy obliczaniu kwoty korzyści w ramach programu OPPF.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 8 rozporządzenia podstawowego poprzez brak oparcia swojej oceny zagrożenia wystąpienia szkody na jednoznacznych dowodach i obiektywnym zbadaniu wszystkich istotnych czynników.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony poprzez zawarcie niektórych istotnych ustaleń odnoszących się do analizy podjęcia cenowego dopiero w zaskarżonym rozporządzeniu, a tym samym poprzez pozbawienie strony skarżącej możliwości przedstawienia uwag w tej kwestii.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2020 r. – PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo/Komisja

(Sprawa T-143/20)

(2020/C 129/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Pelita Agung Agrindustri (Medan, Indonezja), PT Permata Hijau Palm Oleo (Medan) (przedstawiciele: Graafsma, J. Cornelis i E. Rogiest, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2092 z dnia 28 listopada 2019 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) przy ustalaniu podjęcia cenowego poprzez 1) brak zbadania wszystkich odpowiednich dowodów i 2) brak określenia podjęcia cenowego dla całego produktu.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła także art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego poprzez oparcie swojej analizy związku przyczynowego na błędnym ustaleniu podjęcia cenowego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez ustalenie, że rząd Indonezji powierzył lub wyznaczył dostawcom surowego oleju palmowego (zwanym dalej „dostawcami CPO”) dostarczanie ich towarów po cenach niższych niż odpowiednie wynagrodzenie, że zapewnił dostawcom CPO dochód lub wsparcie cenowe oraz że w ten sposób została [im] przyznana korzyść.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez ustalenie, że, po pierwsze, płatności ze strony Funduszu na rzecz Plantacji Palm Olejowych (zwanego dalej „OPPF”) mogą być kwalifikowane jako dotacje, a nie jako płatności na zakup biodiesla, a po drugie, że płatności OPPF przynoszą korzyść producentom biodiesla, ponieważ Komisja oparła się na oczywiście błędnym scenariuszu alternatywnym oraz nie ustaliła, że korzyść, o ile taka wystąpiła, przeszła na przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami biodiesla.